

Volební program koalice Strany práce a Nespokojených občanů do voleb do parlamentu EU konaných 23. a 24. května 2014, na volební období 2014 – 2019:

Úvodní vysvětlení k našemu programu

V červnu 2003, kdy se konalo referendum v ČR o vstupu do EU, rozhodlo o vstupu z 8 259 525 voličů svým ANO 3 446 758 voličů, tedy 41,7 % voličů z celkového počtu voličů Česka. Nikdo z nás, kteří pro vstup hlasovali tehdy neznali její fungování, neznali dopady zavedení společné měny. Dnes – v roce kdy můžeme po deseti letech naší účasti v této unii a shodou okolností 25 let od listopadu 89 – rekapitulovat a s chladnou hlavou zhodnotit dosažené výsledky těchto uplynulých let – vzhledem k stavu země v roce 1989, je správné si připomenout některá fakta.

Fakta, která nás opravňují k definování našeho volebního programu.

Na počátku roku 2014 se z médií dozvídáme, že oficiálně je v zemi evidováno 630 000 uchazečů o zaměstnání, v pořadí veřejnoprávní televize slyšíme, že máme v republice 100 – 120 tisíc bezdomovců, je u nás evidováno zhruba 700 tis alkoholiků, oproti roku 2008 se počet sebevražd zvýšil o 20% a dosáhl v roce 2013 už téměř 1600 lidí, za jejich hlavní příčinu není označována psychická porucha, ale především beznadějí lidí, kteří se nejsou již schopni uživit. V psychiatrických léčebnách a ambulancích je evidováno 600 tisíc lidí. Český statistický úřad nám sděluje, že dvě třetiny, tedy 66% zaměstnanců nedosahuje na průměrnou mzdu, která v únoru 2014 jest 24,8 tis korun. O českých starobních důchodcích toho bylo naspáno již mnoho. Náš stát je zadlužen, nevíme jakým všem bankám a institucím 1,7 bil. korun, víme o tom, že mnoho voličů v naší zemi toto číslo ani nedovede napsat, jde o tisíc sedmset miliard koruna; tím každý občan naší země má – ani o tom neví, dluh u státu zhruba 170 000 Kč. Toto jsou čísla často komentována a myslíme i známá.

Musíme ale připojit číslo silně utajované a taky proto zcela alarmující. V Česku je evidováno na 5 000 patnáct až osmnáctiletých, kteří po dokončení základní devítileté povinné školní docházky (či dovršení 15 – let věku, což není totožné) jsou okamžitě přihlášení na sociální úřady, nikoli tedy na úřady práce nebo do některých rekvalifikačních kurzů o škole ani nemluvě. Tito občané – ještě vlastně děti, jsou navedeny tímto novým našim politickým režimem a jakýmsi novodobými zvyky rodin či skupin obyvatelstva - na představu, že stát bude tyto lidi do smrti živit – byť příspěvkem několika málo tisíc korun nezdaněných měsíčně. Tato situace se domníváme, v roce 1989 neexistovala a pokud by toto číslo narůstalo (je z roku 2012), tak to pro naši zemi považujeme za velmi špatné, pro její harmonický vývoj naprosto nepřijatelné.

Máme takřka nekonečnou svobodu – každý si může kdykoli zajet do Vídně, Tokya nebo Mexika, problémem mnoho lidí ovšem je, že každý měsíc řeší potřebu zaplatit nájem a uživit se základními potravinami. Tento neskonalejší výdobytek naší nové doby, který není zásluhou žádného politika, politické strany či EU, ale lidu této země, se tak pro patrně většinu obyvatel stává bezpředmětným. Žádný pozitivní výdobytek nové doby to pro ně není.

V naší zemi žije několik stovek tisíc lidí, kteří mají absolutní dostatek všeho materiálního, jsou neuvěřitelně bohatí a mají všeho materiálního dost. V naší zemi však žije deset a půl milionu lidí. Nikdy v historii lidstva si bolševici nedovolili tak okázale a extravagantně dávat najevo své bohatství, jako tak činí noví čeští drobní miliardáři či milionáři v naší zemi. To si komunisti nikdy nedovolili. Pravdou je, že řada takřka nekonečně bohatých v naší zemi známá není, jsou to profesionálové, kteří zásadně nedávají svůj přepych na odiv veřejnosti. Přejeme bohatství, velká bohatství, všem lidem, kteří si své peníze a

majetky vydobyli prací, protože si nejsme a nikdy jsme si v historii nebyli mentálně a fyzicky rovni jako lidé, jako jednotlivci – jsme každý jinak nadán či zrozením nějak postižen. Posledních dvacet let se ale každý měsíc ze sdělovacích prostředků dovídáme případy, které nás opravňují tvrdit, že většina těch nesmírně bohatých v naší zemi – nemá své bohatství z poctivé práce.

Existence těchto lidí je pro nás ve společnosti nepřijatelná a budeme vždy usilovat o spravedlivé řešení všech podezřelých majetků.

Evropská unie vznikla se základní ideou, kterou je zachování věčného míru v Evropě a pro Evropu. Tento cíl a hlavní úkol veškeré práce členských zemí EU je dnes úplně zapomenut a opomíjen – byť tento cíl vůbec není dosažen .

My vůbec nemáme jistotu, že se v Evropě nebude opakovat to co tu bylo v minulém století. Opakujeme a zdůrazňujeme – mír pro Evropu nikoli jen pro členské země a opakujeme – dosažení alespoň relativní jistoty. To právě vůbec neznamená budovat nějaké NATO číslo 2 – naopak prohloubit spolupráci a vyjasňovat a vyjasnit si ostře a jednoznačně kompetence obou uskupení.

Pro tento nejdůležitější úkol členských zemí EU, budeme neustále připomínat, že jsme to my Češi, náš český král Jiří z Poděbrad a z Kunštátu, který v 15. století usiloval (jako první se pokoušel) o to, aby došlo k mírové spolupráci zemí. Nebylo od jeho života však staletí v Evropě, kdy by se národy evropské nemlátily v nejrůznějších válkách a válečných střetech. Toto připomenutí našeho voleného českého krále ve vstupních prostorách sídla EU budeme požadovat – pro poučení všem ostatním evropským národům. My jsme byli první. To čím se v Evropě můžeme pyšnit musíme dávat jasně najevo všem – u vědomí toho – že k pýše a hrdosti na náš národ toho máme mnohem méně než studu nad tím, čeho všeho jsme byli v naší historii jako Češi schopni.

Kuriózní situace, kdy hospodaření vyvolané i pravidly v rámci zemí EU připouštějící k nám dovoz masa z Německa, brambor z Francie, jablek z Itálie, cibule z Čile, česneku z Číny atd., apod., způsobivší útlum pracovních míst v oborech zabezpečujících trvalá pracovní místa – a to nejen oslabením českého zemědělství a potravinářském průmyslu, nesmí pokračovat. Nechce-li ovšem český stát vědomě ze sebe činit nekoloniální protektorát nadnárodních monopolů.

Tedy europesimistům a především i těm, kteří touží vystoupit ze svazku EU vzkazujeme jako eurorealisté – jsme povinni pracovat denně na nejdůležitějším cíli EU, našim potomkům musíme předat Evropu v obyvatelném stavu, proto musíme upevnit EU pro tento její nejdůležitější úkol. Toto stále ještě bohužel ne všichni pochybovači pochopili.

Náš program:

1/

Země EU musí přijmout ústavu EU na 7 – 8 stran formátu A4.

2/

Tato ústava ratifikovaná referendy ve všech členských zemích bude postavena na nejdůležitějším cíli a úkolu unie – zachovat v Evropě trvalý mír.

Druhé dva zásadní úkoly promítnuvší se do ústavy jsou :

- pokus o společnou zahraniční politiku zemí EU vůči zbytku a kterékoli části světa
- respekt k zásadám trvale udržitelného života lidí na této planetě

3/

Země EU zabezpečí chod Valného shromáždění EU o 101 členech a z ústavy zůstávajících orgánů (dnešní parlament EU o hrůzném počtu europoslanců bude takto změněn; každý členský stát EU má již svůj parlament). Přerozdělování peněz skončí. Členské státy nebudou

posílat do ústředí EU peníze proto, aby se opět odtud přes množství agentur posílaly jakýmsi cestami zpět či naopak.

4/

Komisaři EU, europoslanci, případně další úředníci, o kterých to ani nevíme, nebudou dostávat z EU žádný eurodůchod, který podle našich dnešních informací má činit v přepočtu – 92 000 korun měsíčně. Navrhne příslušnou směrnici či předpis zrušit.

Dnešní stav je nespravedlivý.

5/

Společná měna euro má smysl pro země, které se dohodnou na společné finanční politice – nadřízené pro ně tedy bude ministerstvo financí v sídle EU, zemí používajících společnou měnu. Národní rozpočty schválené národními parlamenty budou tedy definitivně schváleny až po souladu, který zabezpečí toto společné ministerstvo financí společné měny. Ostatní země si ponechají své měny podle svého uvážení. Češi neměli informace o společné měně v roce referenda o vstupu takové, jaké mají dnes – proto je samozřejmé, že bez referenda o přistoupení ke společné měně – společná měna v České republice nesmí být zavedena. K tomu nejsou žádná politická skupina, firma, banka či jednotlivé osoby oprávněni – pouze všech 8,5 mil voličů této země může o tomto kroku rozhodnout.

6/

Veškeré další dokumenty vydávané a schvalované institucemi EU budou podřízeny výše uvedeným hlavním zásadám a úkolům EU, které bude definovat ústava EU. Dojde proto k výrazné debyrokratizaci života EU.

7/

Každoroční kočování dnešního parlamentu EU mezi Bruslem a Štrasburkem je nepřijatelné. Sídlo EU musí být jenom na jednom místě (REACH a další agentury, pokud budou zachovány, si svá sídla mimo ústředí mohou ponechat).